

Grigori Sokolov, Muziekgebouw Eindhoven, vrijdag 5 juni 2026

Grigori Sokolov. Of: hoe krijg je een uitverkochte zaal na een donderende ovatie in één seconde doodstil. De zesenzeventigjarige Russische pianist is scheutig met toegiften. In het Muziekgebouw kwam hij vrijdagavond tot zes, waaronder de Ballades nrs.1 en 3 en de Rapsodie nr.2 van Brahms. En ze klonken nog net zo fris en monter als de Sonate en de Bagatellen van Beethoven en de Sonate van Schubert. Hoe verbluffend goed het spel van Sokolov ook is, zes toegiften hoeft voor mij niet. Eén is genoeg, als geste aan zijn dankbare publiek. Want wat nog te zeggen na het slotakkoord van de allerlaatste sonate van de naar zijn levenseinde sloffende, pas eenendertigjarige Schubert. De slotnoten van het tweede langzame deel, Andante sostenuto, luiden dat einde in. Het zachtmoedige, eenvoudige mineure thema lost na gekwelde omzwervingen op in een bescheiden majeure samenklank. Waarmee de componist, in de woorden van dichter Muus Jacobse, zijn leven 'klaar zweeg'. Wat daarna kwam was eveneens mooi, maar voor de vorm, om de zinnen nog even te verzetten.

Sokolov, aan wiens lichaamstaal geen enkele emotie valt af te leiden, benadert de perfectie in alles wat hij speelt. Zo ook in de twee werken van Beethoven. De precisie waarmee hij elke noot op z'n plek zet en de technische gaafheid doen geen moment twijfelen aan zijn superioriteit. Hij is de standaard in muzikaal begrip, toonvorming en zeggingskracht. Verschil tussen Sokolovs Beethoven en Schubert? De eerste riep diep respect op, de tweede diepe ontroering.

Tip aan het Muziekgebouw: vraag het publiek voorafgaand aan het concert om de mobiele telefoon uit te zetten. Vier keer ging er zo'n ding af, en dat was zeer hinderlijk.

Marjolijn Sengers

Programma:

Beethoven, Sonate nr.4 in Es opus 7 - Zes Bagatellen opus 126

Schubert: Sonate in Bes D960